



Ročník XV.

Dvadsiatiasiedma nedeľa v Cezročnom období – (B) 4. októbra 2015

týždeň 41.

Ján Adamus

Čo Boh spojil, nech človek nerozlučuje

Pristúpili farizeji a pokúšali Ježiša. Pýtali sa ho, či smie muž prepustiť manželku. On im odpovedal: „Čo vám prikázal Mojžiš?“ Oni vraveli: „Mojžiš dovolil napísať priepustný list a prepustiť.“ Ježiš im povedal: „Pre tvrdosť vášho srdca vám napísal toto prikázanie. Ale Boh ich stvoril od počiatku stvorenia ako muža a ženu. Preto muž opustí svojho otca i matku a pripúta sa k svojej manželke a budú dvaja v jednom tele. A tak už nie sú dvaja, ale jedno telo. Čo teda Boh spojil, nech človek nerozlučuje!“ Doma sa ho učenci znova na to pýtali. On im povedal: „Každý, kto prepustí svoju manželku a vezme si inú, dopúšťa sa voči nej cudzoložstva. A ak ona prepustí svojho muža a vydá sa za iného, cudzoloží.“

Mk 10, 2– 12

Možno ste počuli o svätom Ľudovítovi, francúzskom kráľovi, ktorý žil v rokoch 1215 – 1270 a mal veľmi dobrú manželku Margitu. Svojím manželským životom mohli byť vzorom aj iným manželstvám. Na snubný prsteň si dal kráľ vyryť tieto slová: Boh, Francúzsko, Margita. Pri rozhovoroch často poukazoval na prsteň a vravel: Okrem tohto nemá inej lásky.

Aj Ježiš poukazuje na manželskú vernosť, na úctu, lásku a hovorí: Preto muž opustí svojho otca i matku a pripúta sa k svojej manželke a budú dvaja v jednom tele. A tak už nie sú dvaja, ale jedno telo. Čo teda Boh spojil, nech človek nerozlučuje!

Naša katolícka dogmatika o manželstve hovorí: manželstvo vo všeobecnosti je zmluva, ktorou muž a žena sa spájajú a združujú v dávaní a prijímaní vzájomných práv, vzhľadom na úkony, ktoré sú určené ako vhodné na rozmnoženie ľudského pokolenia... Základným poslaním manželstva je teda plodiť deti, vychovávať ich a žiť vo vzájomnej úcte, láske a vernosti po celý život. Ježiš si veľmi vážil manželstvo, preto ho povýšil na sviatosť. Využil, napríklad, príležitosť zúčastniť sa na svadbe v Káne, kde mladým pomohol a tam vlastne urobil svoj prvý zázrak, keď premenil vodu na víno. Iste im aj srdečne poprial, aby sa ich manželstvo naplnilo.

Čo poviete milí manželia na vaše manželstvo: Naplnilo sa? Je šťastné? Splnili ste všetky povinnosti, ktoré ste na seba pri sobášii vzali pred Bohom?

Istý kňaz cestoval autobusom a vypočul si rozhovor žien, ktoré chodievali do kostola.

Rozprávali sa o inej žene, ktorá už mala viacero detí a opäť bola v požehnanom stave. Zrazu jedna z nich prehlásila: Čo je hlúpa, čo si to nedá zobrat! Zbožné ženy radili budúcej mamičke veľmi zle, lebo navádzali na hriech, ktorý volá do neba. Je tragédiou, že tento hriech sú ochotné spáchať aj mnohé kresťanské ženy, a preto štatistiky spomínajú tisíce zabitých nenarodených detí ročne.

Istý lekár hovorí: Do nášho zariadenia prišla žena na interrupciu. Chceli ju pripraviť na zákrok, ale ona ešte prosila, aby to odložili, lebo na budúci týždeň bude prvý piatok a je zvyknutá chodiť na spoveď, že príde až potom.

Môžete povedať, milí rodičia a manželia, že vás sa to netýka. To je výborné a ja vám zo srdca blahoželim aj ďakujem, že ste dovolili vašim deťom sa narodiť. Ale vašou úlohou je ich aj vychovať. Je to vaša prvoradá povinnosť, v ktorej vás nikto nemôže nahradiť ani vystriedať. Jej základom je osobný príklad. Uznajte sami: ako môžete od detí chcieť, aby sa modlievali, keby vás nevideli sa modliť? Ako by ste mohli požadovať od nich, aby chodievali na bohoslužby a pristupovali k sviatostiam, keby ste to nerobili vy? Ako by ste mohli od syna alebo dcéry žiadať, aby žili v usporiadanom manželstve, keby vás nevideli žiť podľa príkladu Ježiša Krista? Akoby ste mohli chcieť, aby vaše deti boli tiché, slušné a dobré, keby vás počuli iba hrešiť, hádať sa, nenávidieť a napokon aj rozvádzať sa? Dieťa je veľmi citlivý tvor, ktorý všetko pozorne sleduje a vedzte, že od vás sa učí vychovávať vlastné deti a vážiť si alebo nevážiť si svojho životného partnera. Vo Francúzsku sa stal tento príbeh. Dievčatko, ktoré sa pripravovalo na prvé sväté prijímanie, sa v škole pýtalo kňaza kedy je najbližšia svätá omša. Povedal jej a ono mu vraví, že chce ísť poprosiť Ježiška, lebo rodičia sa idú rozvádzať. Sťažovalo sa, že nemajú na ňu čas, lebo otec stále pracuje a mama žehlí, a tak nechodí ani na prípravu do kostola. Starí rodičia tam s ňou tiež nepôjdu, lebo zakaždým by museli dať niečo do pokladničky...

Milí rodičia, nikdy nedopustíte, aby vaše dieťa preživalo čosi podobné, ako dievčatko z nášho príbehu. Ak milujete svoje deti, nikdy nedopustíte, aby vaše dieťa malo od vás vedomosti a skúsenosti z rozpadu manželstva. Nezapudnite, že aj nad vami Ježiš vyriekol slová: Čo Boh spojil, nech človek nerozlučuje!



Október – ružencový mesiac

*Nie nám, Hospodine, nie nám,
lež svojmu menu urob česť,
pre svoju milosť, vernosť velikú!
A potom,
nebudú už volať pohania:
Kde je Boh tamto tých?*

*Lebo náš Boh je na nebesiach
a robí všetko, čo má rád.
Zatiaľ čo modly tých
sú iba striebro, zlato,
len mŕtve dielo ľudských rúk.
Ústa majú, a nehovoria,
oči majú, a nevidia.
Uši majú, a nepočujú
a nečuchajú, majú nos.
Ruky majú, a nehmatajú,
nohy majú, a nechodia
a z hrdla nevyjde im hlas.
Tí, ktorí urobili ich,
príde čas, podobní im budú
a každý, kto v ne uverí.*

*Ale ty v Pána dúfaj, Izrael,
On ti je pomocou i štítom.
Dom Áronov,
ty v Hospodina dúfaj,
On ti je pomocou i štítom!*

*Vy, ktorí Boha bojíte sa,
vy všetci v Pána dúfajte,
On vám je pomocou i štítom!*

Pred tromi rokmi svet obletela fotografia Ježišovho obrazu zo Španielska. Médiá uvádzali: Istá žena, osemdesiatročná pani, sa rozhodla v kostole neďaleko



mesta Zaragozy opraviť vzácnu fresku *Ecce homo*. Namiesto profesionálnej práce sa amatérska maliarka dopracovala k výraznému poškodeniu vzácnnej maľby. Preto storočná freska od známeho španielskeho maliara Elíasa Garcíu Martíneza namiesto obdivu vyvoláva v ľuďoch zmiešané pocity. Aj napriek tomu, že na internete si táto „zrenovovaná“ freska získala mnohých fanúšikov, po zásahu tejto ženy sa maľba na míle vzdialila originálu. To, čo kedysi zdobilo tento útulný kostolík, zmenila na nepoznanie.

Nielen pri maľbách, ale aj pri mnohých iných snahách sa človek neraz dopracuje k znehodnoteniu originálneho diela. Pri svojich „reštaurátorských“ prácach totiž neraz pracujeme viac so svojou vlastnou fantáziou, s túžbami, predstavami, ako so snahou priblížiť svoje zásahy tomu, čo vytvoril alebo zamýšľal „majster“. Dnes sa v Markovom evanjeliu dostávame k dvom konfrontáciám medzi Božím zámerom a zmenami, ktorých pôvodcom je človek. Najprv Ježiš poodhaľuje farizejom a neskôr v osobnom rozhovore svojim učeníkom to, aký bol plán Boha so vzťahom muža a ženy v manželstve. A následne pripomína učeníkom cez svoj cit a otvorenosť voči deťom, akú má Boh predstavu o prístupe k najmenším. Obe tieto pripomienky pôvodného Božieho zámeru narážajú na realitu, ktorú prijali a žili už niekoľko rokov Ježišovi súčasníci. Zmeny voči prvotnému Božiemu ideálu už boli v spoločnosti tak dobre zabehnuté, že vracaj sa k prvopočiatku znamenalo vyslúžiť si nielen nálepku konzervatívneho a necitlivého človeka, ale zdalo sa to aj nemožné.

Aj my sme neraz konfrontovaní s Božím zámerom. Niekedy nad ním pokrútime hlavou, inokedy sa snažíme nepočuť alebo vzbudiť pochybnosť, či to naozaj tak Boh chcel. Občas sa nám stane, že zatlieskame tomu, kto nám pripomenie vhodným spôsobom, aký bol originálny Boží plán. Na um mi prichádzajú slová, ktoré som si čítal v Roku kňazov a ktoré vyslovil sv. Ján Zlatoústý: „Ja nepotrebujem potlesk ani hlučné volanie na slávu. Iba jedno chcem: aby ste to, čo ste ticho a pozorne počúvali, uskutočňovali v praxi. Toto je pre mňa potleskom, toto je mojou pochvalou, po ktorej túžim. Ak sa však obmedzíte na chválu slov, ktoré vám boli povedané, a neuvediete ich do praxe, pritiahnete na seba oveľa prísnejšie odsúdenie a oveľa ťažší trest, kým my budeme vysmiati a pokrytí hanbou. Toto nie je divadlo a ani vy tu nesedíte preto, aby ste sa pozerali na komediantov a iba tleskali. Tu je prítomný duchovný učiteľský úrad, škola svätosti; preto je tu len jedno štúdium, jedno úsilie: aby ste uvádzali do praxe, čo počúvate, a aby ste skutkami dosvedčovali svoju poslušnosť. To bude mojou odmenou.“

Poškodenie originálu je prejavom neúcty nielen k dielu, ale najmä k autorovi, jeho zámeru a myšlienke.

Jozef Kozák

Spomienka Ružencovej Panny Márie: Slávime ju v stredu 7.10. Bude to deň duchovnej obnovy pre birmovancov. Bolo by veľmi dobré, keby sa birmovanci predmodlievali sv. ruženec spolu so mnou.

Biskupská synoda o rodine: Práve dnes, na spomienku sv. Františka Assiského sa v Ríme pod predsedníctvom Svätého Otca Františka začína synoda biskupov o rodine. Modlime sa za Božie požehnanie tejto dôležitej iniciatívy.

Ježiš povedal učeníkom: „Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás a ustanovil som vás, aby ste išli a prinášali ovocie a aby vaše ovocie zostalo. Toto vám prikazujem: Aby ste sa milovali navzájom!“ (porov. Jn 15, 12. 16-17).

Každý muž má vraj postaviť dom, zasadiť strom a splodiť potomka. To je krásne a užitočné, pravdepodobne ho to prežije, ale len na určitý čas. Trvalý úžitok, ktorý má na mysli Ježiš, je zrejme o niečom inom. Svätý Pavol má v tom jasno, keď hovorí, že všetko pomíne, aj viera a nádej pomíne, len láska zostane.

Pane,

si náročnejší než Desatoro. Podľa neho stačí milovať blížneho ako seba samého. Ty žiadaš omnoho viac - milovať, ako si ty miloval nás. Ale v tom je aj kríž a Kalvária! Desí ma to, no zároveň túžim naplniť tvoje prikázanie. Len tak môžem priniesť úžitok trvalý, večný. Pretože to sama nedokážem, dávam sa ti úplne k dispozícii. Zostávaj vo mne, konaj vo mne, miluj vo mne - hlavne tých, pri ktorých mám s tým najväčší problém. Ja sa pokúsím prijímať ich takých, akí sú, a nie takých, akí by podľa mňa mali byť.

Marie Svatošová „Tykadlom viery“

Sväté omše v 27. týždni Cezročného obdobia - (B)

5.X. pondelok *Spovedanie 17:00 - 18:00 a od 18:45*
18:00 *Pod'akovanie Pánu Bohu za 80 rokov života*

6.X. utorok *Spovedanie 17:00 - 18:00 a od 18:45*
18:00 *Za Ľ Alberta a Máriu Urlandových a dcéry*

7.X. streda *Spovedanie od 18:45*
18:00 *Za Ľ Antona Vavrinčika a jeho rodičov*

8.X. štvrtok *Spovedanie 17:00 - 18:00 a od 18:45*
18:00 *Za Ľ Brigitu a Antona Mruškovičových*

9.X. piatok *Spovedanie pre birmovancov 16:00 - 17:30*
spovedať budú 3 kňazi, potom podľa potreby jeden
08:00 *Na úmysel*

10.X. sobota
15:00 *Slávnosť birmovania*

Upratovanie kostola č.d. 151-175

11.X. 28. Nedel'á Cezročného obdobia
08:00 *Pod'akovanie za 70 rokov života*

a 50 rokov manželstva

Lektori: Radakovičová E., Jurčovičová M.

10:00 *Za farníkov*

Lektori: Kosnáčová T., Šustová D.

14:00 *Posvätný ruženec a litánie*

Liturgický kalendár

5.X. pondelok Sv. Placid, mních
6.X. utorok Sv. Bruno, kňaz - **Esp**
7.X. streda Ružencová Panna Mária - **Sp**
8.X. štvrtok Sv. Pelágia, panna a mučenica
9.X. piatok Sv. Dionýz a spol., mučeníci - **ESp**
10.X. sobota Sv. Maximián, biskup

VIII. Svetonázorová svojpomoc

Téma z Písma

Áron im povedal: „Posnímajte zlaté náušnice, čo nosia vaše ženy, synovia a dcéry, a prineste mi ich!“ A všetok ľud si postfhal zlaté náušnice, čo nosili na ušiach, a doniesli ich Áronovi. On to vzal z ich rúk, roztopil to a urobil zlaté teľa. A oní vraveli: „Toto je tvoj boh, Izrael, ktorý ťa vyviedol z egyptskej krajiny.“ Keď to Áron videl, postavil pred ním oltár. Potom dal Áron vyhlásiť:

„Zajtra je Pánov sviatok!“ Druhé ráno zavčasu vstali a priniesli celostnú zápalnú a pokojnú obeť. Potom sa ľud posadil a jedol a pil. Nato sa zdvihli a veselili sa.

(Ex 32, 2-6)

V tom čase Ježiš povedal: „Zvelebujem ťa, Otče, Pán neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým. Áno, Otče, tebe sa tak páčilo.“

(Mt 11, 25-26)

Variácia

Nedávno mi môj priateľ rozprával jeden anekdotický príbeh.

Keď sa znovu vymeriavala rusko-fínska hranica, stalo sa, že nová hraničná čiara delila pozemok jedného sedliaka na dve rovnaké časti. Dali mu teda na výber: buď dá svoju pôdu pripojiť k Rusku alebo k Fínsku. Sedliak si vyžiadal čas na rozmyslenie a keď sa úradníci po čase prišli opýtať, ako sa rozhodol, odpovedal: „Radil som sa so svojou ženou, a tá mi povedala, aby sme radšej ostali vo Fínsku, pretože v Rusku sú až štyridsaťstupňové mrazy.“

Na toho sedliaka si spomeniem zakaždým, keď sa stretnem s ľuďmi, ktorí vidia za hranicami vlastného názorového sveta samé zlé veci. Stačili si vybudovať svoju predstavu o tých druhých, vytýčili si medzi sebou a nimi hranice, a dokonca sa tešia z toho, že nie sú ako tí „na druhej strane, za čiarou“.

Len povážte:

Načo je filozofia? Veď filozofi nie sú nič iné iba čudácke individua, štitíacie sa poriadnej práce, a preto len nezrozumiteľne tárajú.

Načo je vážna hudba? Veď tí hudobníci sú darmožráči, ktorí len vŕzgajú na husliach, a operné speváčky vreštia ako bláznivé rusalky.

Načo je výtvarné umenie? Veď všetci maliari sú aj tak iba machliari.

Načo je viera? Veď Cirkev je aj tak len banda intelektovo obmedzených čudákov, ktorí veria rozprávkam.

Dobre, že sme za hranicami a s tou prapodivnou hávedou darmožráčov, ktorá nám aj tak len odhrýza zo spoločného koláča, nemáme nič do činenia. Ešte tak sa od nich nakaziť ich primitívnou obmedzenosťou! Vytvorili sme si predsa svoje názory, svoje pravdičky, máme na všetko svoje vysvetlenie, máme svojich televíznych Áronov, svoje jedlá i pitie a neviazané hry, klaniame sa svojim zlatým teľatám a sme radi, že sme nedopadli tak úboho ako tí za našou hranicou.

Prax ukazuje, že hlúpy verí prísloviu, ktoré hovorí, že za hranicou susedovho plotu je sladšie ovocie.

Hlúpejší verí zvestiam, že za hranicou našej krajiny sú lepší politici.

A najhlúpejší verí tomu, že názor na svet, ktorý si doma svojpomocne pozliepal a lopotne obohnal ostnatým intelektom, je zo všetkých najmúdrejší.

Prosby

Bože, ty si prameňom múdrostí.

- Chráň ma pred názorovou obmedzenosťou.

Viem, že tak rád používam v reči silné slová.

- Otrás mrežou, ktorá stráži moje skalopevné presvedčenie.

Viem, že nemáš zaľúbenie v krivom.

- Zrúcaj svojou láskou ploty, hranice a všetko krivé, čo vystavala moja nenávisť.

Cítim, že mi občas chýbajú vzory.

- Napriek tomu ma ochraňuj pred Áronmi.

Max Kašparů „Zápisník potulného kazateľa“

Pozná i moju minulosť

Čo sa odohrávalo v srdci Petra, keď počul, že Ondrej našiel Mesiáša a chce mu ho predstaviť? Možno si hovoril: Čo mu poviem, o čom sa budeme rozprávať... Možno sa v jeho mysli vynorilo množstvo otázok. Ale Boh ho predišiel. „Ježiš pozrel na Petra a povedal: ‚Ty si Šimon, syn Jánov‘ „ (Jn 1, 42). Ježiš je opäť prvý, kto nadväzuje dialóg, a hovorí: Ty si Šimon, ja ťa poznám po mene. Viem o tebe.

Boh každého z nás pozná po mene, už od chvíle nášho narodenia.

Syn Jánov - to je dôležitá zmienka, pretože v tom vyjadrení je zakotvená dobrá správa, že Ježiš pozná jeho minulosť, pozná jeho rodičov. Ani Peter, ani my sme sa pred Bohom nezjavili zo dňa na deň. On vie veľmi dobre, kto nás nosil pod srdcom, kto nás porodil, kto nás vychoval, skrátka akú máme minulosť. Za čo sme vďační a čo si, naopak, vlečieme so sebou ako ťarchu. To všetko Boh veľmi dobre vie, on pozná našu minulosť, ako poznal aj Petrovu minulosť. A nič z toho, čo sme prežili, nemôže spôsobiť, že by sa s nami nechcel stretnúť alebo že by s nami nepočítal.

Vojtech Kodet O.Carm. PhD „Hľadám tvoju tvár“

Turandot

Keď v roku 1922 hudobný skladateľ Giacomo Puccini ochorel na rakovinu, pracoval práve na opere *Turandot*, považovanej za jeho najlepšie dielo. Svojim žiakom vtedy povedal: „Ak sa mi nepodarí dopísať *Turandot*, chcem, aby ste ju za mňa dokončili vy.“ Krátko nato zomrel. A Pucciniho žiaci operu dokončili. V roku 1926 mala premiéru v milánskej La Scale, dirigoval ju Pucciniho obľúbený žiak a slávny dirigent Arturo Toscanini. Všetko šlo dokonale až po notu, pri ktorej smrť donútila Pucciniho odložiť pero. Po Toscaniniho tvári začali stekať slzy, zastavil orchester, prestal dirigovať a obrátený k divákovi zakričal: „Po toto miesto napísal operu majster. Potom zomrel.“ V sále zavládlo hrobové ticho. Toscanini znova zdvihol dirigentskú paličku, usmial sa cez slzy a zvolal: „Ale učni dielo dokončili!“ Keď sa opera skončila, v sále zaznel ohromný potlesk.

Boží Syn Ježiš Kristus cez veľkonočné tajomstvo svojej smrti a zmŕtvychvstania vykonal najväčšie dielo, akého dejiny človeka i sveta boli svedkami. Priniesol nám tak nádej, že ani zlo, utrpenie či smrť, s ktorými sa človek denne stretáva, nebudú mať posledné slovo. To bude patriť Životu a Láske. Kresťanom, svojim nasledovníkom, prikázal v tomto diele pokračovať. Zveril nám úlohu, aby sme o tejto nádeji priniesli zvesť všetkým ľuďom.

Ivan Šulík „Láskavo a milosrdne“

Príbeh na uzdravenie duše

BOŽIE OKULIARE

Jeden finančník práve zomrel a bol na ceste do neba. Očakával, že sa stretne s Otcom večnosti a predstúpi pred spravodlivý súd. Nešlo sa mu vôbec ľahko, pretože v živote vykonal len veľmi málo dobrých skutkov. Ako sa blížil k nebu, neisto lovil v pamäti to hodnotné, čo v živote urobil, no roky, počas ktorých vykorisťoval a využíval druhých, boli ťažké ako olovo. Vo vreckách mal niekoľko listov od ľudí, ktorým sa snažil v živote pomôcť, a chcel ich Bohu predložiť ako dôkaz svojich nemnohých dobrých skutkov. Nakoniec plný obáv došiel až k hlavnej bráne. Pomaly k nej pristúpil a zostal udivene stáť, lebo tam nebol žiadny rad, ani nevidel nikoho v čakárni. Pomyslel si: „Buď sem prichádza veľmi málo klientov, alebo idú dovnútra bez čakania...“

Ako pokračoval v chôdzi, jeho obavy vzrastali, pretože všetky dvere boli otvorené a nikto ich nestrážil. Zabúchal pästou na dvere. Nikto neodpovedal. Zaklopal, ale nik ho neprišiel privítať. Nazrel dovnútra a s úžasom si začal prezerat' nádherné sídlo, no nevidel ani anjelov, ani svätých, ani žiariace postavy. Dodal si ešte viac odvahy a prišiel až k skleneným dverám... No tiež nič. Nakoniec stál uprostred raja bez toho, aby mu niekto zabránil vstúpiť. Povedal si: „Tu musia byť samí poctiví ľudia! Nechať otvorené dvere bez dozoru!“

Postupne strácal strach a prechádzal nádvorím slávy ohromený tým, čo videl. Bola to nádhera. Celú večnosť by mohol pozorovať to krásne miesto. Vtom sa ocitol pred miestnosťou, ktorá vyzerala ako kancelária niekoho veľmi dôležitého. Musela to byť Božia kancelária. Dvere boli, samozrejme, tiež otvorené dokorán. Prv ako vstúpil dnu, na chvíľu zaváhal, no keďže v nebi všetko stojí a padá s dôverou, vošiel do miestnosti a pristúpil k priestrannému písaciemu stolu. Ležali na ňom okuliare, ktoré museli patriť samotnému Bohu. Náš priateľ nemohol odolať pokušeniu aspoň na chvíľu sa cez ne pozrieť, ako sa veci na zemi majú. Keď si ich nasadil, bol radosťou bez seba a hovoril si:

„To je krásna! Vidieť takto celú zem!“ Okuliare umožňovali vidieť bez najmenšieho problému najhlbšiu podstatu vecí - zámyery ľudí, pokušenia mužov a žien... Nič im neuniklo. A tak dostal nápad - pokúsi sa nájsť svojho spoločníka, ktorý teraz musí byť vo firme, v ktorej obaja pracovali. Bol to ten typ firmy, kde požičiavajú peniaze s vysokými úrokmi a často nemajú ďaleko ku krádeži. Našiel ho celkom ľahko, no prekvapil ho v zlej chvíli. Práve sa snažil dostať peniaze od jednej starency, ktorá si prišla uložiť úspory na penzijný fond, ktorý však nebol nič iné ako podfuk. Keď náš priateľ uvidel tú „zlodejinku“, jeho srdce zaplavila hlboká túžba po spravodlivosti. Na zemi nikdy nič také nepocítil. No teraz bol v nebi. Túžba po spravodlivosti ho tak spaľovala, že bez premyšľania nahmatal pod stolom nejaký predmet a hodil ho po svojom priateľovi (bol to stolček, o ktorý si Boh opieral nohy) s takou presnosťou, až trafil hlavu svojho spoločníka a ten zostal na mieste ležať. V tej chvíli za sebou počul kroky. „Musí to byť Boh,“ pomyslel si. Otočil sa a tvárou v tvár sa stretol s Otcom večnosti.

„Čo tu robíš, synu?“

„No... dvere boli otvorené, tak som vošiel dnu...“

„To je dobre, no určite mi vysvetlíš, kde je stolček, o ktorý si opieram nohy, keď sedím pri stole.“

Boží pohľad a tón ho povzbudili a cítil, ako sa mu postupne vracia vyrovnanosť.

„Pred chvíľou som vstúpil do tvojej kancelárie, na stole som uvidel okuliare, prepadla ma zvedavosť, tak som si ich nasadil a pozrel som sa na svet...“

„Áno, to je úplne v poriadku, si ku mne úprimný, no mňa zaujíma, čo si urobil so stolčekom.“

„Pozri, Pane, keď som si nasadil okuliare, všetko som uvidel veľmi jasne a zbadal som svojho spoločníka. Rozumieš, Pane? Práve podvádzal jednu starency, uzatváral s ňou falošný obchod. Nechal som sa uniesť, a samozrejme to prvé, čo som mal poruke, bol stolček, a tak

som ho po ňom hodil. Zabil som ho. Pane, nemal na to právo! Bola to nespravodlivosť!“

„Predstav si, že by som zakaždým, keď vidím na zemi nespravodlivosť, hádzal po ľuďoch stolček. Nevieš, koľko by ich vôbec zostalo nažive.“

„Odpusť mi, Pane, ja viem, že som konal unáhle...“

„Syn môj, bolo správne, že si si nasadil moje okuliare, no keď si sa pozeral na zem a na ľudí, zabudol si na jednu vec. Požičať si aj moje srdce. Keď ťa bude nabudúce opäť rozčuľovať zlo, ktoré ľudia robia, nezabudni si vziať moje otcovské srdce. A pamätaj si - právo súdiť má len ten, kto má moc zachraňovať. Vráť sa teraz na zem. Dám ti ďalších päť rokov, aby si uplatnil, čo si dnes popoludní pochopil...“

V tej chvíli sa náš priateľ prebudil celý spotený a pozoroval, ako poloopeným oknom do jeho izby preniká slnečný svet.

Existujú príbehy, ktoré vyzerajú ako sny, a sny, ktoré by mohli zmeniť ľudské príbehy.

Bruno Ferrero „Hviezdy vidno v noci“

Desatoro

4. prikázanie

Cti svojho otca a svoju matku

(Ex 20, 12)

Verejná autorita

V priebehu stáročí sa vkladala do štvrtého príkazu nielen požiadavka úcty voči rodičom, ale aj voči autoritám ako takým. Príkaz bol vzťahovaný na každého predstaveného a pána, na vlastníka pôdy rovnako ako na majstra v remese. Robilo sa to nie vždy s najlepšími úmyslami a výsledkami. Príkaz sám nemal zámer upevňovať každú autoritu a moc za každú cenu. A voči každej príliš sebavedomej autorite stálo neskôr kritické slovo Písma: „Boha treba viac poslúchať ako ľudí.“ (Sk 5, 29)

Rodičovský príkaz Desatora by chápal falošne ten, kto by tvrdil, že zabezpečuje mocenský poriadok spoločnosti. Nikde v Písme sa nevyjadrovala nekritická podpora vládnucej moci. Kráľovská moc v Izraeli bola stále hodnotená veľmi kriticky. Proroci vytýkali aj kráľom ich chyby veľmi zreteľne a nahlas - aj kráľovi Dávidovi.

Napriek tomu kresťanstvom chápaný štvrtý príkaz vyjadruje aj správny postoj voči legitímnej autorite v spoločnosti a v štáte. Zaväzuje nás ctiť si aj všetkých tých, ktorí majú zákonitá práva a moc v spoločnosti. Príkázanie objasňuje povinnosti tých, ktorí vykonávajú moc, ako aj tých, ktorí majú z nej a z poriadku z nej vyplývajúceho osôh. Vedúci činitelia majú svoju moc vykonávať ako službu v duchu správnych hodnôt a spoločného dobra, nepresadzovať nič zlé, nehľadať osobné záujmy, rešpektovať základné práva každej osoby. Povinnosťou občanov je nezľahčovať autoritu, ani ju nepodkopávať, ale v láske k spoločenstvu i vlasti autoritu podporovať. To nevyklučuje vecnú, pravdivú a dôstojnú kritiku moci.

Ak som veriaci, mám v živote ešte jednu matku, ktorá mi pomohla k životu ducha a viery - Cirkev. Nie je bezvýznamné, že Cirkev uchováva prekrásne duchovné skúsenosti generácií a stáročí a že vďaka nej mám aj ja k týmto bohatstvám prístup cez slovo kňazov, biskupov, Petrových nástupcov, cez mnohých svätcov, ale aj cez bohoslužbu v chráme a cez knihy, ktoré mi Cirkev ponúka.

Cez Cirkev vnikám do bezodného bohatstva kresťanských tradícií sveta, Európy, i svojho Slovenska. Mám teda za čo Kristovej Cirkvi ďakovať! A mám si ju prečo ctiť.

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku